

TEKEN VAN DE STERREN

WARRIOR
CATS 4

SPOOR VAN DE MAAN

Mijn speciale dank aan Cherith Baldry

Oorspronkelijke titel: Warriors: Omen of the Stars – Sign of the Moon

© 2015 Working Partners Limited

Serie gecreëerd door Working Partners Limited

www.warriorcats.com

© 2018 Nederlandstalige uitgave: Baeckens Books NV, Mechelen

Uitgegeven in 2018 door Fantoom, Amsterdam

Tekst: Erin Hunter

Vertaling: Pauline Akkerhuis

Beeldmateriaal: Beltz Verlag, Duitsland

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden veelevoudigd en/of openbaar gemaakt, op welke wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

ISBN 978 90 5924 598 3

NUR 283 284

D/2018/6186/73

www.warriorcats.be

www.fantoom.nl

ROTS KNIPPERDE met zijn ogen. Gaaiveder huiverde bij de gedachte dat de oeroude kat hem nog steeds heel goed kon zien met zijn blinde, grijze ogen. 'Jouw verleden ligt in de bergen', vertelde Rots. 'De plek waar ik geboren ben, de plek waar al eerder katten naar terugkeerden. Jij moet er nog een keer heen om de cirkel rond te maken.'

'Terug naar de Stam der Waterstromen?' Nu stroomden de vragen uit Gaaiveders mond. 'Is die in moeilijkheden?'

Rots gaf geen antwoord. Plotseling kletterde een steentje achter Gaaiveder, en voor een ogenblik was hij afgeleid. Toen hij zich weer omdraaide, was de oeroude kat verdwenen.

PROLOGOOG

HET WATER, dat vanaf de bergtop neerstortte, vormde een glinsterende waterval die de ingang van de grot afschermdde. Er filterde grijs licht doorheen en in de hoeken van de grot verzamelden zich schaduwen, als zachte zwarte vleugels. In de buurt van het scherm van vallend water waren twee kits met een bosje veren aan het spelen. Opgewonden piepend sloegen ze het naar elkaar. De licht gestreepte vacht van het poesje en de donkerbruine vacht van haar broertje vormden bijna één geheel met de donkere, stenen vloer.

Achter in de grot, in de ingang van een tunnel, zat een oude, bruin gestreepte kater. Hij had zijn ogen samengeknepen tot spleetjes en hield zijn blauwe blik onafgebroken op de kleintjes gericht. Zo nu en dan trok hij met zijn oren, maar verder zat hij doodstil.

De gestreepte kit sprong hoog in de lucht, klauwde naar de veren en landde met het bosje tussen haar poten. Het bruine katertje wierp zich onmiddellijk op zijn zusje, rolde haar omver terwijl hij met zijn doornscherpe tandjes naar de veren hapte.

‘Zo is het genoeg’, klonk het dicht in hun buurt. Een sierlijke, bruin gestreepte poes kwam overeind en trippelde op haar jongen af. ‘Niet te dicht bij het water komen. En Den, waarom probeer je niet om net zo hoog te springen als Leeuwerik? Je zou moeten oefenen voor later, wanneer je een prooijager bent.’

‘Ik wil liever grotwacht worden,’ antwoordde Den, ‘en tegen iedereen vechten die het waagt om een poot in ons gebied te zetten.’

‘Dat kan niet, want dat word ik al,’ reageerde Leeuwerik. ‘Ik word later grotwacht *en* ik ga op prooi jagen, als je dat maar weet!’

‘Zo doen we dat niet,’ begon hun moeder; een snelle blik over haar schouder verraadde dat ze zich bewust was van de oude kater die vanuit de schaduw toekeek. ‘Iedere kit van de Stam moet ...’

Ze onderbrak zichzelf bij het horen van naderende pootstappen op het smalle pad dat achter de waterval naar de grot voerde. Even later verscheen er een breedgeschouderde, grijze kater in de ingang, gevolgd door de rest van zijn patrouille. De kits stormden halsoverkop en blij piepend op hem af.

‘Voorzichtig!’ Hun moeder ging achter hen aan, sloeg haar staart om de kleintjes heen en trok hen naar zich toe. ‘Jullie vader is op grenspatrouille geweest. Hij is vast doodop.’

‘Geen probleem, Beek.’ De grijze kater knipperde liefdevol

met zijn ogen en gaf haar een snelle lik over haar oren. ‘Het was een makkie vandaag.’

‘Stormvacht, ik snap niet hoe je dat kan zeggen!’ mauwde een zwarte kater. Hij schudde het water uit zijn vacht voordat hij de grot binnenstapte. ‘Het is complete tijdverspilling. Wat heeft het voor zin om langs die grens te patrouilleren? Waar verslijten we onze poten voor?’

‘Voor rust en vrede’, antwoordde Stormvacht bedaard. ‘Wij zien die katten dan wel als indringers, maar we komen toch niet van ze af. We kunnen hoogstens hopen dat het ons lukt ons territorium te beschermen.’

‘Het hele gebergte zou ons territorium moeten zijn!’ spuugde de zwarte kater.

‘Hou toch op, Schreeuw’, mauwde een donkerrode poes. Ze trok geïrriteerd met haar staart. ‘Stormvacht heeft gelijk. Er is intussen een heleboel veranderd.’

‘Zijn we hier nog wel veilig?’ vroeg Beek met een blik op hun kits, die om een stuk konijnenvacht aan het vechten waren.

‘De grenzen doen doorgaans hun werk’, antwoordde Stormvacht met een bezorgde uitdrukking in zijn amberkleurige ogen. ‘Maar we hebben op verschillende plaatsen geuren van andere katten geroken en op de rotsen hebben we adelaarsveren gevonden. Ze hebben weer prooi geroofd.’

De rode poes haalde haar schouders op. ‘Daar kunnen we niets aan veranderen.’

‘We kunnen het niet gewoon laten gebeuren, Duik’,

murmelde Stormvacht. 'Anders gaan ze denken dat ze kunnen doen wat ze willen. Dan hadden we net zo goed geen grenzen kunnen afbakenen. Ik vind dat we het aantal patrouilles moeten opvoeren en bereid moeten zijn om te vechten.'

'Meer patrouilles?' Schreeuw zwiepte met zijn staart.

'Het is logisch om ...'

'Nee!'

Stormvacht sprong op van schrik toen er uit de schaduwen een schorre stem opklonk en hij de oude, gestreepte kater een staartlengte bij hem vandaan zag staan.

'Steenspreker!' riep hij uit. 'Ik had je helemaal niet opgemerkt.'

'Dat was duidelijk.' Het nekhaar van de oude kater stond overeind en er was woede in zijn ogen te lezen. Er komen niet meer patrouilles, vervolgde hij. 'De Stam heeft voldoende te eten en als het straks gaat dooien, zal er meer prooi beschikbaar zijn, zoals eieren uit nesten en jonge vogels.'

Stormvacht keek alsof hij tegen zijn leider in wilde gaan, maar een blik van Beek en een subtiele beweging van haar kop hielden hem tegen. Onwillig boog hij zijn kop voor Steenspreker. 'Prima.'

De oude kater schreed weg. Stormvacht spande zich in om zijn nekvacht weer omlaag te krijgen en wendde zich tot zijn kits: 'Hebben jullie je goed gedragen vandaag?'

'Ze zijn heel braaf geweest', mauwde Beek met een warme

blik in haar ogen. 'Leeuwerik is sterk en gespierd aan het worden en Den kan heel hoog springen.'

Leeuwerik wees met haar staart naar het verformfaaide bosje veren. 'We hebben gejaagd', mauwde ze trots. 'Ik heb drie adelaars gevangen!'

'Nietes', sprak Den haar tegen. 'Als ik die ene niet gedood had, zou hij met jou de lucht in zijn gevlogen!'

Beek en Stormvacht keken elkaar aan. 'Ik kan hun maar niet aan hun verstand brengen dat ze later, als zalzijns, verschillende taken zullen hebben.'

'Ze hoeven nu nog niet te beslissen', begon Stormvacht, om meteen weer af te breken toen Beek haar staart in de richting van Steenspreker zwiepte, die nog steeds binnen gehoorsafstand zat. Stormvacht zuchtte. 'Daar komen ze vanzelf achter', mompelde hij met iets van spijt in zijn stem. 'Is er nog wat verse prooi over? Ik verga van de honger!'

Terwijl Beek met Stormvacht naar de hoop verse prooi trippelde, liep een stel zalzijns met hun mentors de grot binnen; Stormvachts kits stoven over de grotvloer op hen af.

'Vertel ons over buiten!' piepte Leeuwerik. 'Hebben jullie wat gevangen?'

'Ik wil ook naar buiten', voegde Den toe.

Een van de zalzijns gaf hem een kopstootje tegen zijn schouder. 'Jij bent nog te klein. Een adelaar zou jou in één hap opslokken.'

Dens bruine vacht kwam overeind. 'Niet waar! Ik zou tegen hem *vechten*! Ik ben echt sterk, hoor!'

‘Dat zou ik wel eens willen zien!’ mauwde de zalzijn grijnzend. ‘Hoe dan ook, je moet wachten totdat je acht manen oud bent.’

‘Muizenstront!’

Steenspreker keek nog een paar hartslagen naar de stoeiende kits en zalzijns, maar draaide zich toen om en ging op weg naar zijn tunnel. Voordat hij er was, kwam er een grijsbruine poes overeind en trippelde naar hem toe.

‘Steenspreker, ik moet je spreken.’

‘Ik heb al het nodige al gezegd. En dat weet je, Vogel.’

Als enige reactie wachtte de poes net zo lang totdat de oude kater met een lange zucht mauwde: ‘Vooruit dan. Maar verwacht geen nieuwe antwoorden.’

Achter Steenspreker aan liep ze de tweede tunnel in. De geluiden van de jonge katten achter hen stierven weg en maakten plaats voor het gestage gedruppel van water.

De tunnel mondde uit in een tweede grot die kleiner was dan de hoofdgrot. Puntige stenen rezen op uit de vloer en hingen aan het plafond. Hier en daar kwamen de uiteinden van een staande en een hangende steen bij elkaar, zodat het leek alsof de katten zich een weg door een woud van steen baanden. Het water, dat van de zuilen en rotswanden afdruppelde, vormde poelen op de grotvloer; de plassen weerkaatsten een zwak, grijs licht dat door een grillige spleet in het plafond naar binnen viel. Op het druppelen van het water na en het verre brullen van de waterval, dat nu gedempt was tot een fluistering, was het doodstil binnen.

Steenspreker draaide zich naar Vogel om. ‘Nou?’

‘We hebben hier al eerder over gepraat. Je weet dat je allang je opvolger had moeten kiezen.’

De oude kat snoof van weerzin. ‘Daar is nog tijd genoeg voor.’

‘Probeer me niets wijs te maken,’ mauwde Vogel terug. ‘Mijn moeder was jouw zus. Ik weet precies hoe oud jij bent. De vorige Heler van de Stam, de laatste Spreker der Puntige Stenen, heeft jou uitgekozen. Je hebt de Stam goed gediend, maar je weet zelf ook dat je niet eeuwig hier kan blijven. Vroeg of laat zul je ontboden worden naar de Stam der Eeuwige Jacht. Je *moet* de volgende Steenspreker uitkiezen!’

‘Waarom?’ Vogel kromp ineen bij het horen van zijn scherpe toon, maar Steenspreker vervolgde: ‘Zodat de Stam, generatie op generatie, zijn bestaan bijeen kan blijven schrapen van deze harde stenen?’

‘Dit is ons *thuis!*’ reageerde Vogel met bevende stem. ‘We hebben keer op keer het recht verdiend om hier te wonen! We hebben de indringers afgeweerd, weet je nog?’ Ze trippelde dichter naar Steenspreker toe en stak smekend een poot naar hem uit. ‘Hoe kún jij je voorouders verraden door niet te beschermen wat zij ooit zijn begonnen?’

Steenspreker wendde zijn kop af; een flits in zijn ogen vertelde Vogel dat de oude kater dingen voor haar verzwegen.

Op dat moment kwam er, vanachter een wolk, een

klauwkrasje nieuwe maan tevoorschijn; het licht priemde door het gat in het dak van de grot en raakte een van de poelen waardoor het oppervlak zilver kleurde. Steenspreker staarde ernaar.

‘Het is de nacht van de nieuwe maan,’ prevelde hij. ‘De nacht dat de Stam der Eeuwige Jacht tot me spreekt vanuit de hemel, door middel van de weerspiegeling in het water. Goed dan, Vogel Die Op Wind Surft. Ik beloof je dat ik vannacht naar tekenen zal uitkijken.’

‘Dank je,’ fluisterde Vogel. Met het puntje van haar staart raakte ze Steensprekers schouder liefdevol aan, voordat ze de tunnel weer in trippelde. ‘Succes,’ mauwde ze.

Zodra ze weg was, ging Steenspreker bij de rand van de poel staan en keek naar het water onder hem. Plotseling hief hij een poot op en sloeg ermee op het oppervlak. De weerspiegeling barstte uiteen in gruzelementen van licht die flikkerden en uitdoofden.

‘Ik luister nooit meer naar jullie!’ Hij perste ieder woord tussen zijn ontblote tanden door. ‘Wij vertrouwden op de Stam der Eeuwige Jacht, maar toen we jullie het hardst nodig hadden, hebben jullie ons in de steek gelaten.’

Met deze woorden keerde hij de poel de rug toe. Zijn klauwen schraaptten over de ruwe grotvloer terwijl hij tussen de puntige stenen heen en weer liep. ‘Ik haat het, wat er van de Stam is geworden!’ grauwde hij. ‘Ik haat het hoe we de gewoontes van de Clan hebben overgenomen. Waarom konden we het niet in ons eentje redden?’ Onder de smalle

opening in het dak bleef hij staan. Hij richtte zijn kop op en daagde de maan uit met een brandende blik in zijn ogen: 'Waarom hebben jullie ons hierheen gebracht als we gedoemd waren om te falen?'

HOOFDSTUK 1

DUIFPOOT GLIPTE door de doortunnel naar buiten en wachtte in het bos tot haar zus Lindepoot en hun mentors er ook waren. De strenge vorst had iedere grasspriet in een doornscherpe stengel veranderd en aan de kale takken hingen ijskegels die glommen in het grijze ochtendlicht. Duifpoot rilde toen de vrieskou diep in haar vacht drong. Nieuwblad was nog ver weg.

Haar maag verkrampte van de spanning en haar staart hing omlaag.

Dit is je krijgersbeoordeling, hield ze zichzelf voor, het beste wat een leerling kan overkomen. Waarom ben je dan niet dolgelukkig?

Ze wist zelf het antwoord op de vraag. Er was te veel gebeurd tijdens de manen van haar leerlingschap: belangrijke dingen die zelfs de opwinding van het krijgerschap overtroffen. Toen Duifpoot pootstappen hoorde naderen in de tunnel, haalde ze diep adem en stak haar staart in de lucht. De katten die haar zouden beoordelen mochten niet zien hoe ongemakkelijk ze zich voelde. Ze moest hun laten

zien dat ze helemaal klaar was om krijger te worden.

Leeuwvlam, Duifpoots mentor, kwam als eerste naar buiten en zette meteen zijn goud gestreepte vacht op tegen de ochtendkou. Spinloper liep vlak achter hem aan. Duifpoot wierp de magere krijger een bedenkelijke blik toe; ze vroeg zich af hoe het zou zijn om ook door hem geobserveerd te worden. Hij keek nu al streng.

Wat een pech dat Vuurster besloten heeft dat er twee katten mee moeten, bedacht ze. Ik wou dat ik alleen door Leeuwvlam beoordeeld werd.

Sintelhart verscheen als volgende, op de hielen gevolgd door haar leerling, Lindepoot, en door Millie, Lindepoots tweede beoordelaar. Duifpoots snorharen trilden terwijl ze naar haar zus keek. Lindepoot zag er tener en schuw uit en de schaduwen rondom haar donkerblauwe ogen verraadden hoe uitgeput ze was.

Duifpoot trippelde op haar af en gaf haar een tedere lik over haar oor. 'Hé, het komt helemaal goed', mompelde ze.

Lindepoot draaide haar kop weg.

Ze praat zelfs niet meer tegen me, bedacht Duifpoot doodongelukkig. Als ik bij haar in de buurt probeer te komen, heeft ze het altijd 'druk'. En ze schreeuwt het uit in haar dromen.

Duifpoot zag in gedachten voor zich hoe haar zus krampachtig met haar poten sloeg wanneer ze zij aan zij in het leerlingenhok lagen te slapen. Ze wist dat Lindepoot, op verzoek van Gaaiveder en Leeuwvlam, het Duistere Woud bezocht om er te spioneren voor de DonderClan. Maar als

Duifpoot haar zus vroeg wat zich daar afspeelde, was Lindepoots vaste antwoord dat er niets nieuws te melden was.

‘Ik stel voor dat we naar het verlaten tweebeennest gaan’, verklaarde Spinloper. ‘Het is daar beschut, dus grote kans dat er prooi te vinden is.’

Leeuwvlam knipperde met zijn ogen. Hij leek verrast dat Spinloper de leiding probeerde over te nemen, maar hij knikte en liep voor de anderen uit in de richting van het oude tweebeenpad. Duifpoot versnelde haar tempo totdat ze naast hem trippelde.

‘Ben je er klaar voor?’ vroeg Leeuwvlam.

Duifpoot schrok op uit haar zorgen over Lindepoot. ‘Sorry’, mauwde ze. ‘Ik was met mijn gedachten bij Lindepoot. Ze ziet er zo moe uit.’

Leeuwvlam keek achterom naar de wit met zilver gestreepte poes, en richtte zijn blik toen weer op Duifpoot. Ze zag een mengeling van schrik en ongerustheid in zijn amberkleurige ogen. ‘Ik vermoed dat de trainingen in het Duistere Woud hun tol beginnen te eisen’, mompelde hij.

‘En wiens schuld is dat?’ mauwde Duifpoot terug. Hoe dringend ze ook moesten uitvinden wat de katten van het Duistere Woud aan het beramen waren, het was niet eerlijk van Leeuwvlam en Gaaiveder om de hele last op de schouders van haar zus te leggen.

Lindepoot is nog niet eens krijger!

De zucht die Leeuwvlam slaakte vertelde Duifpoot dat

hij het diep in zijn hart met haar eens was, maar het niet toe wilde geven. 'Daar ga ik het nu niet over hebben,' mauwde hij. 'Concentreer je nu eerst maar op je beoordeling.'

Duifpoot haalde nijdig haar schouders op.

Leeuwvlam hield halt toen het oude tweebeennest in zicht kwam. Hoewel het merendeel van de stengels en bladeren in Gaaveders tuin zwart was van de vorst, rook Duifpoot een zweem van kruidengeuren.

Ze hoorde gescharrel van prooi in het gras en tussen het bladafval onder de bomen. Spinloper had gelijk: dit was een goede plek om te jagen.

'Oké,' begon Leeuwvlam. 'We willen eerst zien hoe jullie het ervan afbrengen met het opsporen van prooi. Sintelhart, waar wil je dat Lindepoot op gaat jagen?'

'Wij gaan voor muizen. Oké, Lindepoot?'

De zilver gestreepte poes knikte gespannen.

'Maar niet in het oude tweebeennest,' voegde Millie eraan toe. 'Dat zou te gemakkelijk zijn.'

'Ik weet het.' Duifpoot vond haar zus zo vermoeid klinken dat ze betwijfelde of ze een poot kon verzetten, laat staan muizen vangen. Maar Lindepoot liep zonder een moment te twifelen het bos in; Sintelhart en Millie volgden haar op een afstandje.

Duifpoot keek haar na totdat de bevroren varens Lindepoot hadden opgeslokt. Daarna strekte ze haar zintuigen naar haar zus uit om haar te volgen terwijl ze, langs het verlaten tweebeennest, op een groepje sparren aftrippelde.

Tussen de gevallen naalden waren muizen piepend aan het rondscharrelen; Duifpoot hoopte dat Lindepoot ze zou ruiken en een goede vangst zou doen.

Ze ging zo op in het volgen van haar zus dat ze haar eigen beoordeling vergat, totdat Spinloper haar met het puntje van zijn staart een tik op haar oor gaf.

Ze draaide zich met een ruk naar hem om. 'Hé!'

'Leeuwvlam zei net dat hij graag wil dat jij probeert een eekhoorn te vangen,' mauwde Spinloper. 'Als je tenminste zeker weet dat je krijger wilt worden.'

'Ik weet het zeker,' gromde Duifpoot. 'Sorry, Leeuwvlam.'

Leeuwvlam, die vlak achter Spinloper stond, leek geïrriteerd. Duifpoot was kwaad op zichzelf omdat ze zijn opdracht niet gehoord had, maar nog kwader op Spinloper omdat hij daar zo'n punt van maakte.

Het is muizenstom om twee beoordelaars te hebben, morde ze bij zichzelf. Sinds meer seizoenen dan er blaadjes aan de bomen groeien, beoordeelt iedere mentor zijn eigen leerling.

Ze hief haar kop op om de lucht te proeven en fleurde op toen ze, niet ver bij haar vandaan, eekhoornlucht rook. De geur kwam van achter een groep braamstruiken. Duifpoot sloop langs de doorntakken, totdat ze bij een kleine, open plek uitkwam waar de eekhoorn, aan de voet van een met klimop begroeide eik, op een nootje zat te knabbelen.

De kale takken schudden in een windvlaag. In de dekking van een varenbed glipte Duifpoot langs de open plek, totdat de wind van de eekhoorn af in haar richting waaide. Het

water liep haar in de mond toen de geur van het dier haar overspoelde.

In haar mooiste sluiphouding begon Duifpoot de eekhoorn te besluipen. Maar ze kon het niet laten om haar zintuigen nog één keer naar Lindepoot uit te strekken. Ze schrok op bij het horen van het nietige, bruusk afgebroken, kreetje van een muis onder de klauwen van haar zus.

Duifpoots onbeheerste beweging deed een dood blad ritselen. De eekhoorn vluchtte onmiddellijk de boom in, zijn dikke staart golvend achter hem aan. Duifpoot sprong over het gras en stortte zich op de stam, maar het diertje was al tussen de takken verdwenen. Ze klampte zich aan de klimop vast en probeerde ondertussen, boven de wind en het gekraak uit, het geluid van beweging op te vangen, maar het had geen zin meer.

‘Muizenstront!’ spuugde ze, voordat ze zich weer op de grond liet vallen.

Spinloper schreed naar haar toe. ‘Wat moest dat in SterrenClansnaam voorstellen?’ vroeg hij. ‘Een kitten die nog maar net de kraamkamer uit is had die eekhoorn nog kunnen vangen! We mogen blij zijn dat geen van de andere Clans je gezien heeft; ze zouden nog gaan denken dat de DonderClan niet in staat is zijn leerlingen op te leiden.’

Duifpoots nekharen kwamen overeind. ‘Heb jij nog nooit een vangst gemist?’ morde ze binnensmonds.

‘Nou?’ vervolgde de zwarte krijger. ‘Laat eens horen wat er mis ging.’

‘Niet alles is verkeerd gegaan,’ mauwde Leeuwvlam voordat Duifpoot kon antwoorden. ‘Dat was mooi sluipwerk, toen je ervoor zorgde dat de wind van de eekhoorn af in jouw richting waaide.’

Duifpoot wierp haar mentor een dankbare blik toe. ‘Ik lette, denk ik, even niet op,’ gaf ze toe. ‘Ik kwam tegen een blaadje aan, en de eekhoorn hoorde me.’

‘Je had wel wat sneller achter hem aan kunnen gaan,’ mauwde Spinloper. ‘Dan had je hem misschien alsnog te pakken gekregen.’

Duifpoot knikte nors. *We hebben niet allemaal zulke lange poten als jij!* ‘Betekent dit dat ik mijn beoordeling niet heb gehaald?’

Spinloper bewoog zijn oren, maar zei niets. ‘Ik ga een kijkje bij de anderen nemen,’ verklaarde hij en schoot weg in de richting van het verlaten tweebeennest.

Duifpoot staaarde haar mentor aan. ‘Sorry,’ mauwde ze.

‘Het waren vast de zenuwen,’ antwoordde Leeuwvlam. ‘Op gewone jachtpatrouilles presteer je stukken beter.’

Nu ze dreigde te falen beseftte Duifpoot pas goed hoe graag ze krijger wilde worden. *Gewoon krijger zijn is veel beter dan deel uitmaken van de voorspelling met mijn zogenaamde speciale krachten.* Ze verstijfde toen er nog een gedachte bij haar opkwam. *Wat als Lindepoot wel krijger wordt en ik niet?*

Duifpoot wist dat haar zus het verdiende. Ze had dan wel geen speciale krachten, maar bracht zichzelf iedere nacht in gevaar in het Duistere Woud.

Lindepoot is beter dan ik. Ik kan niet eens een stomme eekhoorn vangen!

‘Kop op’, mauwde Leeuwvlam. ‘Je beoordeling is nog niet voorbij. Maar *concentreer je in SterrenClansnaam!*’

‘Ik zal mijn best doen’, beloofde Duifpoot. ‘Wat is de volgende opdracht?’

Leeuwvlam wees met zijn oren in de richting waar ze vandaan waren gekomen. Toen Duifpoot zich omdraaide, zag ze hoe IJswolk zich voorzichtig een weg zocht over het bevroren gras.

‘Hoi’, mauwde de witte poes. ‘Braamklauw heeft me gestuurd om jullie te helpen.’

‘Je komt precies op tijd.’ Leeuwvlam boog zijn kop. ‘Het volgende onderdeel van de beoordeling is jagen in een team’, mauwde hij.

Duifpoot leefde op; ze vond het fijn om met z’n tweeën jagen, en met IJswolk was het goed samenwerken. Maar ze raakte even van haar stuk toen die haar kop scheef hield en vroeg: ‘Wat wil je dat ik doe?’

‘Ik ... eh...’ Duifpoot was het niet gewend om krijgers opdrachten te geven. *Kom op, muizenbrein! Laat je niet kennen!*

‘Laten we proberen een merel te vangen’, stelde ze voor. ‘Maar eh... IJswolk, je witte vacht kan een probleem vormen.’

‘Meen je dat nou?’ vroeg de witte poes grijnzend.

‘Dus moeten we een plek zoeken waar jij je tot het laatste

moment kan verstoppen. Als we een vogel vinden, ga ik hem besluiten en in jouw richting drijven.’

‘Je moet er wel voor zorgen dat hij niet wegvliegt, of ...’ begon IJswolk.

Leeuwvlam kuchte nadrukkelijk.

‘Oeps, sorry’, mauwde de witte krijger. ‘Ik vergat dat het je beoordeling is. Ga verder, Duifpoot.’

‘Net voorbij het oude tweebeennest nestelen vaak merels’, vervolgde Duifpoot, nadat ze even had nagedacht. ‘Ik weet dat het nog geen seizoen is, maar het kan de moeite waard zijn om daar op zoek te gaan.’

Leeuwvlam knikte bemoedigend. ‘En dan?’

‘Eh... Het terrein helt daar af. IJswolk zou zich onderaan de helling verdekt kunnen opstellen.’

‘Oké, laat maar zien’, mauwde Leeuwvlam.

Duifpoot had nog maar een paar pootstappen gezet of Spinloper dook uit de varens op. Hij zei niets; Duifpoots poten jeukten van nieuwsgierigheid naar hoe Lindepoot het ervan afbracht, maar er was geen tijd om daarnaar te vragen. Het voelde vreemd om een paar stappen voor IJswolk uit te lopen, alsof ze een patrouille leidde, en nog vreemder om degene te zijn die de besluiten nam. Paniek borrelde in haar op, en haar kop voelde zo leeg als een holle grot, alsof alles wat ze ooit had geleerd was weggevlogen als een vogel van een tak.

Ik heb meer tijd doorgebracht met het afluisteren van andere Clans dan met trainen om krijger te worden!

Duifpoot wilde haar beoordeling afronden zonder gebruik te maken van haar speciale krachten. *Dat is alleen maar eerlijk, want Lindepoot heeft die niet.* Maar het was moeilijk om haar zintuigen uit te schakelen terwijl ze zich constant afvroeg wat haar zus aan het doen was. En als ze probeerde zich op de dichtstbijzijnde geluiden te concentreren, voelde ze zich zo opgesloten tussen de bomen dat ze het er benauwd van kreeg.

Duifpoot trippelde een eindje omhoog over het oude donderpad en daarna het bos in waar de merels nestelden. IJswolk liep vlak achter haar aan, terwijl Leeuwvlam en Spinloper hen van een afstandje observeerden. Voordat Duifpoot een bosje hazelaars in glipte, gebaarde ze IJswolk met haar staart om te blijven waar ze was om eventuele prooi niet af te schrikken met haar witte vacht. Tot Duifpoots voldoening spotte ze een merel. Haar poten begonnen te tintelen. Onder een hazelaar zat de vogel in de grond te pikken.

Ze week achteruit. 'Ga die kant op, de helling af', siste ze, wijzend met haar staart, tegen IJswolk. 'Ik maak hem aan het schrikken en drijf hem jouw kant uit.'

IJswolk knikte en kroop weg, zo stilletjes als een witte nevelsiert. Duifpoot keek haar na totdat ze uit het zicht was verdwenen. Zonder het te willen, spoorde ze de witte poes op met haar zintuigen. Verbluft besefte ze dat IJswolks pootstappen anders klonken dan normaal.

Er klopt iets niet.

In plaats van de merel te besluipen, baande Duifpoot zich een weg tussen de dikke hazelaarstengels door, achter haar Clangenoot aan. Spinlopers afkeurende gesnuif hoorde ze nauwelijks; het gedreun van IJswolks pootstappen in haar kop deed al het andere teniet.

Zo horen ze niet te klinken. Het is net alsof haar pootstappen een eind onder de grond weergalmen. Plotseling snapte Duifpoot het. O, nee! De grond is daar uitgehold!

Vlug versnelde ze haar pas, worstelde zich het bosje uit en racete de helling af. De merel fladderde omhoog tussen de takken.

‘Wat in SterrenClansnaam ...?’ stootte Spinloper verbijsterd uit.

Duifpoot hoorde Leeuwvlam een vreemd gemompel uitbrengen toen ze wegschoot. Nadat ze door een wirwar van braamstruiken was gesprongen kreeg ze IJswolk in het oog, halverwege de helling. Op datzelfde moment begon de witte poes te wankelen. Krijsend van angst verdween ze beetje bij beetje in de grond die zich onder haar poten opende.

‘IJswolk!’ schreeuwde Duifpoot. ‘Ik kom eraan!’

Ze sprong naar voren en greep IJswolk met haar tanden bij haar nekvel, net op tijd om te verhinderen dat de witte poes in een regen van losse aarde verdween.

IJswolk probeerde zich, verwoed met haar voorpoten graaiend, omhoog te werken. Het was alsof de hele helling inzakte. Er was niets wat houvast bood.

Duifpoot spande zich in om haar Clangenoot uit de aarde te trekken, maar de grond onder haar eigen poten gleed ook weg. Ze kon het gewicht van IJswolk, die angstig boven de kuil bungelde, niet houden. Het nekvel van de poes glipte tussen haar tanden weg, en vol ontzetting staarde Duifpoot de witte krijger na, die dieper en dieper in de duisternis viel. IJswolks doodsbanne jammerkreet werd afgebroken toen ze onder losse aarde bedolven werd.